

РЕШЕНИЕ

№ 5327

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2341** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА № Р-22221019004218-091-001/27.04.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., в частите в които не е отменен с Решение № 1584/16.10.2020 г., издадено от Директора на Дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП.

В жалбата е посочено, че РА е незаконосъобразен в оспорените части. Моли се да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Не се представят доказателства, излага, че спора е правен.

Ответникът - Директорът на Дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221019004218-020-001/04.07.2019 г., връчена на 22.07.2019 г. по електронен път, издадена от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на Г. И. М., упълномощена със Заповед №РД-84-2200-737/02.07.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за

определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 11.01.2019 г. до 31.05.2019 г. Първоначалната Заповед е изменена със ЗИЗВР №Р-22221019004218-020-002/22.10.2019 г. и № Р-22221019004218-020-003/22.11.2019 г., издадени от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен по силата на Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С., с които е удължен срокът на ревизията до 20.12.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019004218-092-001 от 20.02.2020 г., връчен по електронен път на 23.02.2020 г. Ревизираното лице в срока и на основание по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, срещу констатациите в РД е подало писмено възражение, с приложени доказателства. Същото е обсъдено и прието за неоснователно по изложени мотиви в РА.

Ревизията приключва с РА №22221019004218-091-001 от 27.04.2020 г., издаден от Г. И. М. – орган, възложил ревизията, и от А. А. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 04.05.2020 г.

Като краен резултат от проведеното ревизионно производство на дружеството са установени задължения - ДДС за внасяне в размер на 132 588,85 лв. при деклариран ДДС за внасяне в размер на 5 132,18 лв. и лихви в размер на 13 863,87 лв.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и вид задължение.

В хода на ревизията е установено, че основен предмет на дейност на [фирма] е покупко-продажба на дървесина, товарни автомобили, както и товаро-разтоварни дейности.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221019004218-040-001/12.08.2019 г. В указания срок са представени документи и писмени обяснения.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на прекия доставчик [фирма] и неговите предходни доставчици - [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. За резултатите от проверката са съставени протоколи по реда на ДОПК.

Извършена е проверка на оригинални първични и вторични счетоводни документи и регистри в счетоводния офис, обслужващ [фирма], за което е съставен Протокол №1526669 от 15.10.2019 г.

Извършени са проверки в ИС на НАП и други процесуални действия, които са намерили отражение в констативната част на РД, който по смисъла на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от оспорения РА.

Въз основа на събраните и представени доказателства е установено следното:

По отношение на получените доставки и приспаднал данъчен кредит.

Установено е, че дружеството е получател по доставки с право на пълен данъчен кредит на стоки и услуги от други регистрирани лица. Проверката в ИС на НАП е установила, че доставчиците са отразили в дневниците си за продажби за съответните периоди издадените към [фирма] фактури.

През ревизирания период дружеството е приспаднало данъчен кредит по 40 фактури, с предмет дървесина, товарене и разтоварване на дървесина, покупка на МПС, филц и пясък, и авансово плащане, издадени от [фирма]. С цел установяване реалността на фактурираните доставки е извършена проверка на доставчика, приключила с Протокол за извършена насрещна проверка /ПНИП/

№П-22221419146404-141-001/12.11.2019 г., съгласно който на дружеството е връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32, ал. 6 от ДОПК. В указания срок не са представени изисканите документи и писмени обяснения. По данни от ИС на НАП е установено, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 22.06.2017 г. и дерегетирано на 11.07.2019 г. по инициатива на органи по приходите. Дружеството е включило в дневниците си за продажби за периодите от 01.02.2019 г. до 31.05.2019 г. издадените към [фирма] фактури. След издаване на ПНИП с придружително писмо с вх. №1453-00-6390/20.11.2019 г. от проверяваното дружество са представени следните документи: договори за покупко-продажба на МПС, договор за доставка на дървесина от 01.02.2019 г., свидетелства за регистрация на МПС, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения от разплащателна сметка в О., фактури за покупка на МПС и дървесина от предходни доставчици, фактури за продажби към ревизираното дружество, оборотни ведомости и хронологични регистри за м. 03.2019 г., м. 04.2019 г. и м. 05 2019 г. Ревизиращите са посочили, че не са представени писмени обяснения във връзка с дейността на дружеството.

Установено е, че на [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от 01.12.2018 г. до 31.05.2019 г., приключила с издаден РД №Р-22221419004115-092-001/14.11.2019 г. с определени задължения по ЗДДС в особено големи размери. Съгласно констатациите в РД, в хода на ревизията от „И. Т.“ Е. не са представени данъчни документи, регламентирани в чл. 112 от ЗДДС, поради което органите по приходите са приели, че не може да се установят предметът и произходът на доставките от преките и предшествващи доставчици, както и не може да се установи вида, количеството и цената на закупените стоки и услуги, както и да се направи съпоставка с вида, количеството и цената на продадените стоки и услуги. Посочено е още, че през ревизирания период дружеството е декларирало облагаеми доставки и е начислило ДДС по тях, но тъй като не са представени първични счетоводни документи, оборотни ведомости, договори и др. документи, придружаващи доставките, ревизиращият екип е приел, че не може да се докаже реалността на доставките. В тази връзка е прието, че дружеството не е следвало да издава фактури, но тъй като са издадени, данъкът е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

С цел обективно установяване на реалността на доставките, предмет на фактурите на „И. Т.“ Е. в хода на ревизията са извършени проверки и на неговите предходни доставчици, при които е установено следното:

За [фирма] с ПНИП №П-22000119203816-141-001/06.01.2020 г. е констатирано, че по връченото на 18.12.2019 г. по ел. път ИПДПОЗЛ на 23.12.2019 г. са представени копия на 4 фактури, издадени на [фирма] с предмет технологична дървесина; банкови извлечения, съгласно които [фирма] е превело на 26.03.2019 г., на 02.04.2019 г. и на 23.04.2019 г. по 10 000,00 лв., а на 31.05.2019 г. – 15 000,00 лв., без да са посочени номерата на фактурите; аналитичен регистър на сметки 4532 и 503 за периода 01.02.2019 г. - 31.05.2019 г.; 13 фактури на предходния доставчик - ЮЗДП ДП ТП Д. С., ЕИК[ЕИК], с предмет авансово плащане и дървесина, като е констатирано, че във фактурите с предмет дървесина са приспаднати преведените аванси; документи за заплащане по банков път; аналитичен регистър на сметка 304/4 и др.

По данни от ИС на НАП е установено, че издадените към [фирма] фактури са включени в дневниците за продажби за съответните отчетни периоди. [фирма] е с регистрация по ЗДДС от 06.11. 2006 г.

За [фирма] с ПНИП №П-22001419203819-141-001/23.01.2020 г. е констатирано, че по връченото ИПДПОЗЛ са представени 5 фактури, издадени към [фирма], с предмет технологична дървесина; банкови извлечения за заплащане на доставките по фактурите; извлечения от счетоводни сметки от групи 20, 40, 41, 50, 60, 30, 70, сметки 4531 и 4532, и оборотни ведомости.

Констатирано е, че процесните фактури са включени в дневниците за продажби за съответните отчетни периоди. Дружеството е с регистрация по ЗДДС от 24.01.2018 г. Анализирайки представените доказателства органите по приходите са установили, че 12 от издадените от [фирма] фактури /описани на стр. 9-10 от РД/ са с предмет авансово плащане и товарене, разтоварване на дървесина, с общ размер на данъчната основа – 567 283,33 лв. и ДДС в общ размер на 113 456,67 лв.

За тези услуги [фирма] не е представило доказателства, че разполага с техника и персонал за извършването им. При проверка в ИС на НАП органите по приходите са установили, че дружеството не разполага с наети лица на трудов договор, а в оборотните ведомости липсват заведени ДМА, с които би могло да се извършат доставките, предмет на процесните фактури. В дневниците за покупки от дружеството не са декларирани разходи по фактури, свързани с извършените услуги, като гориво, резервни части, наем и др. Също така е установено, че [фирма] е декларирало в дневниците си за покупки фактури за товарене, разтоварване на дървесина, аванс товарене, разтоварване, по договор, услуги подвоз, издадени от [фирма], което е рисково дружество, deregистрирано по ЗДДС на 25.07.2019 г. и няма назначени лица на трудов договор.

Във връзка с установеното органите по приходите са достигнали до извода, че липсват доказателства за това с какъв ресурс са извършени услугите, как са изпълнени отделните дейности, от кои лица, въз основа на какъв договор – трудов или граждански, с какви технически средства и т.н. В допълнение са посочили, че представените от ревизираното дружество и доставчика фактури не доказват престация на услугата, при липса на доказателства за техническа, кадрова и материална обезпеченост на прекия доставчик да извърши дейностите.

С РА на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 113 456,67 лв. по фактурите на [фирма].

С Възражението срещу РД [фирма] е оспорило констатациите на ревизиращия екип, като необосновани и недоказани. В подкрепа на твърдението за реално получени доставки е представило нови доказателства, а именно: договори за ползване на техника и граждански договори от 01.02.2019 г., сключени от [фирма] с осем работници за извършване на извоз, товарене и разтоварване на дървесина, както и разходни касови ордери /РКО/ за изплатени суми в размер на 1 100,00 лв. на човек.

Във връзка с посочените по-горе доказателства органите по приходите са констатирани, че липсват доказателства за счетоводно отражение на разходите, извършени във връзка с тези дейности. Вследствие не можело да се проследят осчетоводените разходи и съответните плащания, а на извършените плащания по РКО, не може да се проследи осчетоводяването по кредита на сметка 501 „Каса“. Освен това при извършена проверка в ИС на НАП е установено, че дружеството не е подало справка по чл. 73 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, което е доказателство, че процесните граждански договори са създадени за целите на ревизията. Според органите по приходите последното се потвърждава и от

факта, че такива граждански договори не са представени в хода на извършваната насрещна проверка на [фирма], а едва с възражението, и то от ревизираното дружество.

Друг аргумент е и фактът, че [фирма] в дневниците за покупки е декларирано фактури за товарене, разтоварване на дървесина, аванс товарене, разтоварване, по договор, услуги подвоз, товарене, издадени от [фирма], което е рисково дружество, регистрирано по ЗДДС на 25.07.2019 г. и няма назначени лица на трудов договор.

Във връзка с фактурите за авансово плащане органите по приходите са посочили, че в случая няма спор, че има извършено авансово плащане, но не било ясно с каква бъдеща покупка е свързано и дали е налице облагаема доставка във връзка с направено плащане. Според органите по приходите авансовото плащане не следва да се разглежда изолирано от облагаемата доставка, във връзка с която е направено. То предшества доставката, но едновременно с това е необходимо да се установи и докаже, че в по-късен период такава фактически е осъществена. Разпоредбите на чл. 86 и чл. 68 от ЗДДС, както и самият механизъм на облагане с ДДС водят до извода, че данъкът при авансови плащания е във функционална зависимост от реалното изпълнение на договорените бъдещи доставки. Тъй като липсват доказателства за бъдещите доставки не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите за авансово плащане. Аргументите на органите по приходите са, че за издадените фактури за аванси ревизираното дружество е знаело, че същите няма да бъдат последвани от реални доставки, а приспаданият данъчен кредит от [фирма] е с цел намаляване на дължимия ДДС.

Извършен е и анализ на фактурите за покупко-продажба на МПС, като е проследен техният произход. [фирма] е издало 12 фактури за продажба на товарни МПС на [фирма]. В констативната част на РД /стр. 11-13/ за всяка една продажба са описани представените документи, отнасящи се за произход на МПС, нотариално заверени договори за покупко-продажба на съответното МПС, както и последваща продажба от страна на ревизираното дружество. Установено е, че по три от фактурите [фирма] е приспаднало данъчен кредит за покупка на МПС, за които липсват доказателства за произход. Фактурите са: №143/28.03.2019 г. с ДО 12 000,00 лв. и ДДС 2 400,00 лв. с предмет на доставка товарен автомобил Рено Мастер; №145/29.03.2019 г. с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв., с предмет на доставка употребяван трактор-челен товарач, марка У. и №250/22.05.2019 г. с ДО 28 000,00 лв. и ДДС 5 600,00 лв. с предмет на доставка самосвал Скания.

Освен, че не е доказан произходът на МПС, предмет на спорните фактури, органите по приходите са се аргументирали и с обстоятелството, че тези превозни средства са продадени от ревизираното дружество, за което са издадени фактури, а след това са издадени кредитни известия и нови фактури на цени, които са няколко пъти по-ниски. В тази връзка органите по приходите са посочили, че в практиката икономически не е изгодно да се продават МПС на занижени цени, предвид факта, че от покупката до продажбата са изминали няколко месеца. Направен е извод, че се касае за ползване на данъчно предимство, като е приспаднал данъчен кредит по процесните доставки на МПС на високи цени, а с издаване на кредитните известия при продажбата в последствие се цели намаляване на данъка за внасяне в периодите, след ревизираните месеци. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 000,00 лв. по процесните фактури с предмет МПС.

С Решение № 1584/16.10.2020 г. на Директора на Дирекция ОДОП-С. РА № Р-22221019004218-091-001/27.04.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., е отменен в частта, с която се установено задължения за м. 02.2019 г. и м. 04.2019 г., както и изменен в оспорената част, като установения резултат по ЗДДС за данъчен период м.03.2019г.- данък за внасяне в размер на 103 214,11лв. определен на 6 997,44лв. данък за внасяне, ведно със съответните лихви.

Жалбата се явява допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съдът приема, че РА издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Оспореният РА е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

В ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1/ получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; 2/ извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; 3/ осъществен от него внос; 4/ изискуемия от него данък като платец по глава осма. Съгласно, ал. 2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл. 25, ал. 2 и 3 ЗДДС. Разпоредбата на чл. 25, ал. 2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи описани в чл. 25, ал. 3 ЗДДС. Тоест, извършването на доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит, поради което само при наличието на доставка данъкът се явява начислен от доставчика правомерно. Съгласно цитираната разпоредба, доставката на стока се дефинира, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката, т.е. за да се установи извършването на доставка, следва да се докаже, че доставчикът - ДЗЛ, което е издало фактурата и е начислило ДДС, е прехвърлил собствеността върху стоката предмет на продажбата на нейният получател.

След преценка на доказателствата по делото съдът намира, че констатациите на органът по приходите, относно доставчиците за липса на реални доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС по фактура № 145/29.03.2019 г. и фактура № 250/22.05.2019 г. издадени от [фирма], не са опровергани. За да бъде признато право на данъчен кредит не е достатъчно само да е издадена фактура, данъкът по нея да е начислен към бюджета и да е включена в СД по ЗДДС и в дневника за покупки за периода, необходимо е доставката да е

реално извършена.

От жалбоподателя не са представени надлежни доказателства, обосноваващи право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 145/29.03.2019 г. и фактура № 250/22.05.2019 г. издадени от [фирма], нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното производство, а именно: договори за покупко-продажба, регистрационни талони, разходни документи и прочие, които установяват по несъмнен начин, че придобитите от ревизираното дружество МПС са регистрирани в КАТ, както и че същите са заведени в счетоводството на дружеството. Предвид по-особения статут на МПС, свързан с формата за придобиване на собствеността и регистрацията в КАТ на същите, няма как да бъде прието, че доставките са реални, след като няма данни автомобилите, предмет на доставка, да са регистрирани официално като собствени на дружеството.

Осъществяване на доставката е основна предпоставка за настъпването на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 ЗДДС, изискуемост на данъка по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС и възникване на правото на данъчен кредит съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС. При доставки на стоки, каквато е и спорната доставка, данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост върху стоките по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗДДС. Нормата от националния закон се тълкува и прилага с оглед легалната дефиниция на това понятие по чл. 14 § 1 от Директива 2006/112/ЕО. Според практика на Съда на ЕС по тълкуване на чл. 14 § 1 от Директива 2006/112/ЕО понятието "доставка на стоки" не се отнася до прехвърлянето на право на собственост в предвидените от националното право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик. Поради това основна предпоставка, която подлежи на доказване в процеса е действителното осъществяване на доставките на стоки. Правото на данъчен кредит няма да възникне, а в случай, че се упражни, то ще е незаконосъобразно, ако се установи, че стоките са само фактурирани, тъй като ЗДДС свързва това материално право с реалното получаване на стоката, а не само с постигнатото съгласие между страните по доставката. Данъчнозадълженото лице, което се позовава на правото на приспадане на данъчен кредит, следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност съгласно правилата за доказване по чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК.

В случая предмет на спорната доставка е автомобил, поради което е приложима разпоредбата на чл. 144 от ЗДвП., според която правото на собственост върху МПС, което подлежи на първоначална регистрация, се прехвърля с писмен договор между страните и фактическото предаване на автомобила, без да е необходима допълнителна нотариална заверка на подписите на представителите на страните-продавачи купувач по сделката. При доставка на стоки данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост, респективно правото на разпореждане с вещта като собственик по дефиницията на чл. 14, т. 1 от Директива 2006/112/ЕО/ фактическото предаване на стоката, за което

обстоятелство в случая не са представени безспорни доказателства.

В обобщение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 14 от Директива 2006/112/ЕО не установява изискване доставчикът да е собственик, а да се установи фактическото предаване на стоката. Това означава, че е допустимо за целите на данъчното облагане доставката на стока да се осъществи и от лице, което не е собственик, но при всички случаи както в ЗДДС, така и в Директива 2006/112/ЕО се изисква да се установи реалното предаване на стоката, което в настоящия случай не беше доказано по безспорен начин. Установяването на обстоятелството за предаване стоката от доставчика на получателя и това дали последният законосъобразно е упражнил правото на данъчен кредит, което се изразява в приспадане на ДДС, който получателят е платил на своя доставчик, вследствие на получена облагаема доставка, остана недоказано в настоящия случай.

Относно установените задължения за лихви в размер на 388,34 лв. за данъчен период м. 01.2019 г., резултат от деклариран, но невнесен ДДС в размер на 3 191,55 лв., съдът приема, че същите са определени правилно. В хода на ревизионното производство не са установени задължения, различни от декларираните от ревизираното лице. От жалбоподателя не са представени доказателства за заплащането на дължимия ДДС за м. 01.2019 г., съобразно подадената СД. В съдебното производство също не са ангажирани такива доказателства, поради правилно са установени задължения за лихви за м. 01.2019 г.

С оглед изложеното, оспорения РА, в частите в които не е отменен с Решението, е законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 375,43 лв., определен на основание чл. 8, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА № Р-22221019004218-091-001/27.04.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., в частите в които не е отменен с Решение № 1584/16.10.2020 г., издадено от Директора на Дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП и определен данък за внасяне за данъчен период м. 03.2019 г., в размер на 6 997,44 лв. и лихва в размер на 824,15 лв., или общо в размер на 7 821,59 лв., и за установени задължения за данъчни периоди м. 01.2019 г. и м. 05.2019 г. в общ размер на 10 359,76 лв.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 16, представлявано от И. П. С. – управител, да заплати на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, сумата от 1 375,43лв. /хиляда триста седемдесет и пет лева и четиридесет и три стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: